

## ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

**ΟΙ μελλοντες στρατιώται.**—Ούτως επιγρῶσται τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς νέας σειρᾶς ἐκδόσεων τοῦ Σουλῶγρου πρὸς διέδοσιν Ὁρελίμων Βιβλίων, ἡ ὁποία ἀρχίζει μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 100 Ὁρελίμων Βιβλίων Ἀποτελεῖται ἐκ σελ. 126 μετὰ σχηματικῶν καὶ τιμᾶται μόνον λεπτὰ 80. Τὸ περιεχόμενον τοῦ συνταχθέν ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ ἀγγλικῶν πρωτοτύπου τοῦ στρατηγ Ὑ Μπαθὲν Πάουελλ εἶναι πλήρης ὁδηγὸς τῆς σωματικῆς καὶ ἡθικῆς μορφώσεως τῶν νέων ἵνα καταστῶσιν ἐν καιρῷ πολέμου ἀξιόι υπερασπισταὶ τῆς πατρίδος. Τὸ βιβλίον συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιγραφοῦν του εἶναι πράγματι ἐγκύκλιον τῶν μελλόντων στρατιωτῶν καὶ συνιστᾶται θερμῶς ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς δυνατόν νὰ ἐπιδράσῃ μεγαλῶς ἐπὶ τῆς μορφώσεως τῆς νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς.

**Συμπαθὲς ποιήτρια,** ἡ δεσποινὶς Ἐλένη Σβορώνου νέαν ἐξέδωκε λυρικὴν συλλογὴν, τὰ «Δειλινά». Οἱ στίχοι τῇ δεσπ. Σβορώνου ἔχουν τὴν θάλασσαν ἀσέλειαν τῆς ἡμέρου ἐμπνεύσεως, διαπνέονται δὲ ὑπὸ εὐγενοῦς μεγαλῶς. Ἦναι ἀληθινὰ δειλινὰ τῆς ψυχῆς μὲ τὰς ὁράς ἀντανάχσεις τοῦ θύοντος φωτός. Ἰδὼς τὰ ποιήματα τὰ περικλείοντα ἀντιθέσεις καὶ ἀλληγορίας, ὡς ὁ Πλούτος καὶ ἡ Πτώχεια, Νύκτος καὶ γῆρας, Δίφνη καὶ Ἑλὴξ, Συμφωνία, διακρίνονται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν ἀρμονικὴν μορφήν. Ἡ ποιήτρια δίδει τὸν καλὸν ἔρπον χαρακτηρισμὸν τῶν ποιημάτων της, διὰ τοῦ ἐξῆς τετραστίχου.

Ἐσεῖς ἀντίλαλοι πικροὶ  
Θὰ μέινετε ἀπ' αὐτῆς ζῆσός μου  
Νὰ μὲ θυμίζετε στῆ γῆ  
Σ' ὅσους ἀγίτησε ἡ ψυχὴ μου.

Πιστεύει ἡ ποιήτρια τῶν «Δειλινῶν» ὅτι θὰ ζοῦν οἱ στίχοι της, ὅταν αὐτὴ θὰ εἴναι λησμονημένη. Τὸ ἀληθέστερον εἶναι ὅτι δὲν θὰ λησμονηθῇ, ἀλλ' ὡς δίδει θὰ ζῇ εἰς τὰς εὐπαθεῖς καρδίας οἱ πονεμένοι της στίχοι.

**Ὁ ἐν Χανίοις ἀρχιμανδρίτης καὶ καθηγητὴς κ. Ἀγαθάγγελος Νικολάκης** ἐξέδωκε τὴν **Παραίνεσιν** πρὸς τοὺς νέους Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, μετὰ σημειώσεων ἐπεξηγηματικῶν καὶ ἱστορικῶν, ἀπαραιτήτων πρὸς πλήρη κατανόησιν τοῦ κειμένου.

**Κωνσταντίνου Λουμάκη,** πρῶτον γυμνασιάρχου ἐν Σπαρῇ, ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου. Ἀνάλυσιν κατὰ γράμμα τῆς Ἰλιάδος. Ὁ συγγραφεὺς σκοπεῖ νὰ διευκολύνῃ τὴν κατανόησιν τοῦ Ὀμήρου, ὅστις οὕτω γίνεται κοινὸν κτῆμα πάντων. Μόνον διὰ τοιαύτης περιλήψεως σαφοῦς καὶ εὐλήπτου εἶναι δυνατόν νὰ ἀγκηρῇ τις καὶ νὰ μελετήσῃ τὸν θεῖον ποιητὴν. Ἀλλ' ὁ φιλόπονος συγγραφεὺς δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἀναλυτικὴν περιγραφὴν τῆς ὑποθέσεως τῆς Ἰλιάδος· διατυπώνει καὶ συμπεράσματα καὶ διαγράφει γνωμολογικῶς διδάγματα ἐκ τῆς Ἰλιάδος, παραθέτων τὰ οἰκεία παραδείγματα. Εἶναι τὸσον ἐπιτυχὴς ἡ ἐργασία τοῦ κ. Λουμάκη, ὥστε εὐχόμεθα ὅπως ταχέως ἐκδοθῇ ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἡ «Ὀδύσσεια». Διότι, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ γράφων, ὁ Ὀμηρὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον πρέπει νὰ αποτελοῦν τοὺς δύο στυλοβάτας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἡμῶν συστήματος.

**Περὶ τῆς ἐξελίξεως καὶ τῆς σημασίας τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν,** λόγος ἀπαγγελθεὶς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Κυπρ. Στεφάνου, ἀναλαμβάνοντος τὴν Πρυτανείαν. Ἱστορικὴ ἐπισκοπὴ τῆς προόδου τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς ἐξελίξεως αὐτῶν ἐν ταῖς ἐφευρετικαῖς τοῦ πρακτικοῦ βίου, ὡς καὶ τῆς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων πληρεστέρας ἀντιλήψεως τῶν ὁρῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων.

**Ὁ ἐπίλογος τῆς διδακτικωτάτης ὁμιλίας τοῦ ἐγκρίτου καθηγητοῦ εἶναι λίαν ἀξιολόγωςτος.**

**Ῥεξδόθη** εἰς ταῦχος ἡ ἐν τῷ «Παρνασσῷ» γενομένη ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. Μπαλάνου περὶ τῆς θέσεως τῆς γυναικὸς ἐν ταῖς θρησκείαις. Κατόπιν συντόμου ἐρευνῆς περὶ τῆς γυναικὸς παρὰ τρεῖς ἀρχαίους ἔθνεσι, παρ' οἷς αὕτη θεωρεῖτο γενικῶς ὑποδεδεσμένη τοῦ ἀνδρός, ἀποδεικνύει ὁ συγγραφεὺς πόσον ἀνύψωσε τὴν γυναῖκα ὁ Χριστιανισμός.

**Με πολλὴν ἡθρογραφικὴν δύναμιν ὁ κ. Κώστας Παρορίτης** περιγράφει ἐπεισόδια τοῦ σπογναλιευτικοῦ βίου, τοῦ δυναμένου νὰ παρᾶσχῃ πολλὴν ἄλγιν εἰς ἓνα κοινὸν πολόν. Ὁ κ. Παρορίτης εἰς τὸ «**Ἀλμπουρο**» δίδει εἰκόνας ἀληθινοῦς πιστῶς, μὲ μίαν σπανίαν παρατήρησιν καὶ ἀκριβείαν περιγραφῆς. Ἡ προπαρασκευὴ πρὸς ἀναγνώρησιν διὰ τὴν ἀλυσίαν τῶν ἀπόγγων, οἱ ὑποψήφιοι οὗτοι καὶ οἱ ἐκμεταλλεύμενοι αὐτοὺς ἐπιχειρηματίαι, αἱ κακοτυχίαι τῶν ποιῶν καὶ ἡ δυστυχία ἣν ἐκμεταλλεύεται ὁ πλοῦτος τῶν διωτῶν, αποτελοῦν σελίδας, τὰς ὁποίας μὲ ὁλονὲν αὐξάνον ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ ὁ ἀναγνώστης. Τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Παρορίτου εἶναι ἀπὸ τὰ ζωντανότερα ἔργα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

**Qui vive? France «Quand même!»** par Paul Derou' ed. Bloud et Cie editeurs, 7 Place Saint-Sulpice, Paris. Καθ' οἷονδῃποτε τρόπον καὶ ἂν ἐκτιμᾷ τις τὴν πολιτικὴν δρᾶσιν τοῦ Γαλλοῦ πατριώτου Παύλου Δερουλιᾶ, δὲν δύναται ἢ νὰ ὁμολογήσῃ τὰς προτερήματά της εὐλογίας. Καὶ οὕτω! Ἐπὶ τὸ ποιητικὸν ἔργον του εἶναι ἀρετὰ διαδομένη. Οὐδεὶς ἀκόμη εἶχε σκεφθῇ νὰ συλλέξῃ τοὺς ρητορικῶς λόγους του. Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Bloud συνέλεξε τὰς ὁράς ὁμιλίας του, αἵτινες ἀντελλήσαν ἀνὰ τὴν Γαλλίαν τὰ βαθύτερα τῶν ἐθνικῶν αἰσθημάτων καὶ ἅτινα ἀντικατοπτρίζουν τὴν ψυχὴν του. Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐξηφάνισε ἀπὸ τὰς σελίδας του ταύτας τίποτε, οὔτε πᾶν ὅ,τι εἶχε σχέσιν μὲ τὰς δύο ὑπο τῆς Γερμανίας κατεχομένης Γαλλικῆς ἐπαρχίας.

**Ὑπὸ τῆς Ἑπαιρωτικῆς Ἀδελφότητος ἐν Καίρῳ ἐξεδόθη** ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑξωτερικῶν γασματώως κ. Κωστ. Μέκκου συγγραφείσα καὶ ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῆς Ἑπαιρωτικῆς ἀδελφότητος βραβευθεῖσα **Ἱστορία τῆς Ἑπείρου**, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Διεξέρχεται ὁ γράφων τὰς τρεῖς κεφαλαιώδεις ἀποχάς: τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Μεσαίωνος καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων ἱστορικῶς, ἐκτενέστερον ἐνδιατρίβων εἰς τὰ νεώτερα γεγονότα. Ἡ ἀσκήσις εἶναι ἀπλή καὶ ἀπορροσκοπτος. Ἦν τέλει προσήρτηται σημείωμα περὶ Ἀλβανῶν καὶ Βλαχοφώνων Ἑλλήνων. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἱστορίας ταύτης καταδεικνύει πόσον ἐνδοξος ἀλλὰ καὶ ἀτυχὴς ὑπῆρξεν ἡ Ἑπείρος.

**Ἑπτανησιακὸν ἡμερολόγιον, 1910** ὑπὸ Σπ. Μουσοῦρη, δημοσιονομοῦ ἐν Πατρῷ. Περιλαμβάνει δημοσιεύματα περὶ Ἑπτανήσου, ὑπὸ Ἑπτανησίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, γραφέντα, παλαιότερων καὶ νεωτέρων.

**Διατὶ ἐνίκηθημεν τὸ 1897.** Μελέτη τοῦ ἀνθροπολογικοῦ τοῦ πεζικοῦ Ν. Γρηγοριάδου. Αἱ γνώμαι τοῦ εὐπαιδευτοῦ ἀξιοματικῶς στηρίζονται εἰς ὁρισμένας ἀρχὰς τῆς πολιτικῆς τέχνης καὶ ἐρευνοῦν μόνον τὰ πράγματα. Κρίνων ὅτι τὸ νέον ἐν Τουρκίᾳ καθιστῶς δὲν εἶναι βιώσιμον, ἀρνεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀπελπισθῶμεν ἐκ τῶν ἐλλείψεων καὶ σφαλμάτων τοῦ 97, καὶ ὅτι δυνατόν ἐστὶ νὰ ἀντεπεξέλθωμεν νικηφόρως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.